

Michiel de Ruyter

De dood van Michiel de Ruyter

Michiel de Ruyter stierf in een zeeslag tegen de Fransen. Er is in de Nieuwe Kerk nog steeds een herdenkingssteen.

Ik weet nog goed, dat hij aan boord kwam: Michieltje de Ruyter. 11 jaar. Hondsbrottaal, voor de Duvel niet bang. Binnen een paar jaar was hij stuurman geworden. Hij was een echte leider.

Onze schepen vervoerden specerijen en allerlei goederen over alle wereldzeeën. Nederland was toen rijk en machtig. En daar waren toch een paar landen jaloers op. Engeland bijvoorbeeld. En Engeland, die wilde de macht van Nederland op zee breken. Dat werd oorlog. De oorlog verliep slecht voor ons. Dus d'r moest iets gebeuren. En de hoge heren in Den Haag vroegen De Ruyter of hij de hele vloot wilde aanvoeren, Admiraal wilde worden.

Zijn grootste succes had hij bij Chesham. Dat is een plaats in de buurt van Londen. Daar lag de Engelse Vloot in de Theems veilig in de haven, dachten die Engelsen. De Ruyter, die voer uit met een paar schepen en die ging toen doodleuk de Theems op. Dat was een prachtstuk!

Die Engelsen wisten niet wat ze overkwam! Ze schoten bijna die hele vloot aan flarden en bijna alle schepen zonken. En het mooiste schip, de Royal Charles, genoemd naar de Engelse Koning, namen we mee als buit! Het was werkelijk schitterend! Op zijn laatste reis moest De Ruyter vechten tegen de Fransen in de Middellandse Zee. Nou, eigenlijk kon het niet, ze hadden veel te weinig schepen, ze waren te licht bewapend. En dat zei hij ook.

Toen vroegen de hoge heren of De Ruyter soms bang was. Nou, nou, dat was hij niet, voor niks en voor niemand! Als het moest, dan vocht hij met één schip tegen de hele Franse Vloot. De heren moesten het maar zeggen. En hij ging. De Ruyter werd geraakt, zijn rechterbeen werd verbrijzeld en zijn linkervoet d'r af geschoten. De pijn moet werkelijk onverdraaglijk zijn geweest.

Een week later was hij dood. Op De Dam in Amsterdam stond het zwart van de mensen. Ze wilden allemaal afscheid van hem nemen. Ik huiverde en kreeg kippenvel toen die kist voorbij kwam. En in de Nieuwe Kerk hadden ze een schitterend grafmonument voor hem gemaakt. Dat had hij verdiend. En ik weet zeker, dat de mensen over 100, 200, misschien zelfs 400 jaar nog steeds trots op hem zullen zijn..